

Tatár Sándor

A szellőzködő, lágy melegben

hazám hazám te min – de nem [PNL]

Mint oldott kávé, barnáll nemzetünk. [TS]

Az én hazám már túl zenitjén;
nem tölt barlangostesteket.
Én még dallok hozzá, de szintén
meggyűrt a kor már engemet.

S ha éjjel netán haza tartok,
szagát s zugait ismerem:
slum / szállodák / *valaha*-parkok –
legyen imádni ingerem?

Minden báját már rég kijátszta,
s el is játszott túl sokat is.
A hatás, mit kivált, silányka;
lám, fog- és gyöngysora hamis.

Én megmaradtam drukkerének,
de *hízelegni is neki?*
E sok ráncra nem lenne vétek
olcsó kokárdát festeni?

Az összeterelet, bekarámolt
nyáj, láthadd, mindent megszokik;
a nagy ígéret, mely hazám volt,
zsírba pilledve hortyog itt.

Hogy miről tehet ő, s miről mi,
fájdalmas kérdés ez bizony –
hogy léphetett a szó erői
helyébe éhkopp és birtokviszony?

Ezernyi fajta népbetegség,
gyűlölni kínált bűnbakok
– a kábított, megvezetett nép
csak jámborul tölt úrlapot.

Nem látja magát, buksi medve,
s táncoltatója mint röhög;
ő, ki törvényt szabó lehetne,
külön kegyekért sündörög.

Akárkinek csak úgy hazázni?!
Van arra fölszentelt kebel –
szív dobb, szó harsan, leng a pántli;
mindig lett vederből cseber!

...De snassz dolog így partinagyni,
mint minden pállott verklizés –
az ilyen verset jobb kihagyni;
csak bölcsebb tendert nyerni, és

.....!

Gáti István

Daráld le ezt a könyvemem

Faludy György emlékére

Daráld le ezt a könyvemem,
mert súlyosabb, mert könnyedebb
és kétkedőbb is, mint amit
a rendszer ért és megtanít.
Tollrágók szörnyű mérge ez.
Humorral, tényel mételeyez.
Elvont vagy túl is érthető?
Kályhába dugva éghető.
De én a tűzveszély miatt
elvetném ezt az ötletet.
Irány a fényes gépgarat!
Daráld le ezt a könyvemem.

Daráld le ezt a könyvemem.
Mumusként benne görnyedek,
és gyermekedre rátörök,
ha ujjal verssoromra bök.
Ne nyomja terhe polcodat.
Költőből ennyi úgyse kell.
[Meg ott a sok teátrum is...]